

คำแนะนำของ
สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน

เรื่อง ความร่วมมือในงานแพร่ธรรม (COOPERATIO MISSIONALIS)

คำแนะนำ ของสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน

เรื่อง ความร่วมมือในงานแพร่ธรรม (COOPERATIO MISSIONALIS)

แปล โดยคุณพ่อนรินทร์ ศิริวิริยานันท์
ตรวจทาน โดยคุณพ่อสำราญ วงศ์เสงี่ยม
(ปรับปรุงแก้ไข สิงหาคม 2015)

คำแนะนำ เรื่อง ... ความร่วมมือในงานแพร่ธรรม อารัมภบท

เพื่อเป็นการตอบสนองอย่างเต็มที่ต่อพระบัญชาของสมเด็จพระสันตะปาปาในการนำทางและประสานงานในการทำงานประกาศพระวรสาร และความร่วมมือในการแพร่ธรรมทั่วโลก สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน จึงมีความพยายามทุกวิถีทาง “ที่จะทำให้ประชากรของพระเจ้าเต็มไปด้วยจิตตารมณ์แห่งการแพร่ธรรมสำนึกในความรับผิดชอบของตน และให้ความร่วมมืออย่างจริงจังในกิจกรรมการแพร่ธรรมด้วยการสวดภาวนา การดำเนินชีวิตที่เป็นแบบอย่าง ด้วยกิจกรรมและด้วยการช่วยเหลือด้านทุนทรัพย์ (1)

เนื่องจากสังคายนาวาติกันที่ 2 เน้นอย่างแข็งขันถึงความรับผิดชอบของสมเด็จพระสันตะปาปา คณะพระสังฆราช และพระสังฆราชแต่ละองค์ให้ประกาศพระวรสาร (2) สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน คำนึงถึงความจำเป็นในการศึกษาเหตุผลด้านข้อคำสอนของพระศาสนจักร และเหนืออื่นในการนำสาระสำคัญของความร่วมมือในการแพร่ธรรม มาใช้ในการแพร่ธรรม ซึ่งในฐานะที่เป็นความรับผิดชอบส่วนรวม และเป็นการผูกมัดตนเองของสันตะสำนักและของพระศาสนจักรท้องถิ่น สิ่งนี้ได้รับการสนองตอบด้วยการประชุมใหญ่ของสมณกระทรวงเมื่อวันที่ 25 - 28 มิถุนายน 1968 ผลที่เกิดขึ้น คือ คำแนะนำ Quo Aptius ซึ่งได้รับการรับรองจากสมเด็จพระสันตะปาปาเปาโลที่ 6 (3)

เพื่อให้เป็นไปตามแรงผลักดันของกฎหมายของพระศาสนจักร (4) และพระสมณสาส์นเรื่องพระพันธกิจของพระองค์พระผู้ไถ่ (Redemptoris Mission) (5) ของสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 สมณกระทรวงฯ ได้สนองตอบต่อหัวข้อเรื่องเดียวกันนี้ ในการประชุมใหญ่เมื่อวันที่ 25 - 28 เมษายน 1995 ซึ่งได้ก่อให้เกิด “สรุปข้อเสนอแนะ” ที่มีคุณค่าและเป็นรูปธรรมบางข้อ

จากนั้น หัวข้อนี้ก็ได้รับการพิจารณาอีกครั้ง ภายใต้โครงสร้างของความรับผิดชอบร่วมกันในการประชุมพิเศษ ที่กรุงโรม เมื่อวันที่ 29 เมษายน จนถึงวันที่ 1 พฤษภาคม 1996 ด้วยการเข้าร่วมประชุมของพระสังฆราชที่เป็นรองประธานของ “คณะกรรมการฝ่ายงานธรรมทูต” จำนวนหนึ่ง พร้อมกับบรรดาผู้อำนวยการระดับชาติของสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) ที่ได้รับเลือกตามความเหมาะสมเป็นผู้แทนของพระศาสนจักร

คำแนะนำที่ได้มาจากการประชุมใหญ่ทั้งคือ ปี 1995 และปี 1996 เป็นจุดเริ่มต้นของการปรับปรุงคำแนะนำ Quo Aptius ซึ่งสาระสำคัญยังคงใช้ได้ แต่จำเป็นที่จะต้องปรับปรุงให้ครอบคลุมทุกด้าน

ดังนั้น คำแนะนำที่อยู่ในมือท่านนี้ สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนมีจุดประสงค์สามประการคือ

1. เพื่อยืนยันข้อคำสอนหลักของพระศาสนจักร อันเป็นรากฐานของความร่วมมือในงานแพร่ธรรม
2. เพื่อให้นโยบายเกี่ยวกับความร่วมมือในงานแพร่ธรรม โดยเน้นถึงสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ระหว่างสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนกับสภาพระสังฆราชทั้งหลาย
3. เพื่อส่งเสริม และเป็นแนวทางที่เป็นลักษณะเฉพาะในการดำเนินการบางอย่างที่เป็นความคิดริเริ่มใหม่ ของความร่วมมือในงานแพร่ธรรมในสังฆมณฑลที่อยู่ในเขตที่มีสิทธิ์ได้รับผลประโยชน์ในฐานะที่เป็นพระศาสนจักรที่กำลังเติบโต

สมาชิกที่เป็นพระสังฆราชของ “คณะกรรมการฝ่ายงานธรรมทูต” จำนวนหนึ่งพร้อมกับบรรดาผู้อำนวยการระดับชาติขององค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรมของสันตะสำนัก (PMS) ได้ช่วยกันร่างคำแนะนำฉบับนี้ขึ้น ซึ่งเป็นเนื้อหาของ คำแนะนำ Quo Aptius ที่ได้รับการปรับปรุงใหม่ทั้งหมด

สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนมีความหวังว่า ผลของการทำงานร่วมกันในการปรับปรุงครั้งนี้ จะมีส่วนในการปลูกฝังความร่วมมือในงานการแพร่ธรรมสู่นานาชาติ (ad gentes) ของพระศาสนจักรที่จะก่อให้เกิด “ฤดูใบไม้ผลิใหม่ของพระวรสาร” (6) ตามพระประสงค์ของสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2

ข้อคำสอนหลัก

1. รากฐานและการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของการแพร่ธรรมสู่นานาชาติของพระศาสนจักร (ad gentes)

“ขณะที่เดินทางอยู่ในโลกนี้ พระศาสนจักรมีธรรมชาติเป็นธรรมทูต” (7) ท่านได้รับพระบัญชาให้ดำเนินต่อซึ่งแผนการสากลของการไถ่กู้ซึ่งนับตั้งแต่นิรันดรกาลแล้ว ได้เกิดขึ้นจาก “ท่อธารแห่งความรัก” อันได้แก่ความรักที่มาจากพระเป็นเจ้าพระบิดา ท่านเสนอตัวของท่านให้แก่โลกในฐานะของการต่อเนื่องของธรรมล้ำลึกและพันธกิจของพระคริสตเจ้า พระผู้ไถ่องค์เดียวและธรรมทูตองค์แรกของพระบิดา และท่านยังเป็น “ศิลาที่ก่อสร้าง” อีกด้วย (8) ท่านได้รวบรวมโลกให้เป็นหนึ่งเดียวกันโดยอาศัยพระจิตเจ้า ตัวแทนหลักของการแพร่ธรรม ซึ่งจากพระองค์นี้แหล่งที่พระศาสนจักรได้รับแสงสว่าง และพลกำลังในการประกาศความจริงเกี่ยวกับพระคริสตเจ้า และพระบิดาที่พระองค์ท่านทรงเผยแสดงให้เราทราบ ดังนั้น พันธกิจของพระศาสนจักรจึงมีคุณลักษณะของ “พระตรีเอกภาพ” อย่างหลีกเลี่ยงมิได้

พระศาสนจักรมีความมั่นใจอย่างหนักแน่นถึงเอกลักษณ์ และพันธกิจของตน ท่านดำเนินชีวิตตามความจริงข้อนี้ โดยผ่านทางภารกิจของบรรดาบุตรชาย-หญิงของตน

พระบัญชาขององค์พระเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพตรัสแก่บรรดาศิษย์ว่า “จงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา และทำพิธีล้างบาปให้เขา” (มธ. 28:19) ยังคงก้องกังวานอยู่ทุกวันนี้อย่างแข่งขันและอย่างมีคุณค่า พระศาสนจักรไม่สามารถและจะไม่มีวันปฏิเสธความรับผิดชอบนี้ได้ ท่านมีความมั่นใจว่ามนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะพบกับพระคริสตเจ้าองค์พระผู้ไถ่กู้โดยผ่านทางศาสนบริการของท่าน พันธกิจของการแพร่ธรรมสู่นานาชาติ (ad gentes) อันเป็นคุณลักษณะของงานการประกาศพระคริสตเจ้าและพระวรสารของพระองค์ การก่อตั้งพระศาสนจักรท้องถิ่น และการสนับสนุนคุณค่าของพระอาณาจักร (9) จึงยังคงถูกต้อง สำคัญ และทันสมัยอยู่ โดยแท้จริง แล้วเมื่อมองดูความเป็นจริงในด้านประชากร และด้านสังคมศาสนาของโลกแล้ว ถือได้ว่าสิ่งนี้ยังอยู่ในขั้นเริ่มต้นเท่านั้น(10) ในขณะที่เรากำลังย่างเข้าสู่สหัสวรรษที่สามนี้ หน้าที่การแพร่ธรรมของพระศาสนจักรไม่มีทางที่จะดับสูญไป แต่กลับมีขอบฟ้าที่กว้างไกลกว่าอีก (11)

พระศาสนจักรสากล พระศาสนจักรท้องถิ่นต่างๆ คณะและสมาคมของพระศาสนจักร สมาชิกแต่ละคนของพระศาสนจักรมีหน้าที่ในการเผยแผ่สารขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปจนสุดปลายแผ่นดิน (เทียบ กจ. 1:8) เพื่อพระกายทิพย์จะได้เติบโตอย่างเต็มที่ในองค์พระคริสตเจ้า (เทียบ อฟ. 4,13) ถ้อยคำของบรรดาอัครสาวกนั้นถือว่าทันสมัยเสมอ และพระศาสนจักรก็กล่าวยืนยันนี้ด้วยความมั่นใจว่า “เราจำเป็นต้องพูดถึงสิ่งที่เราได้เห็นและได้ยินมา” (กจ. 4, 20) (12)

2. ความร่วมมือในงานพันธธรรมเกี่ยวข้องกับคริสตชนทุกคน

“พระบิดาทรงส่งเรามาฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” (ยน. 20:21) คำประกาศนี้ของพระเยซูเจ้า ยังคงผูกมัดเราอยู่ และยังเป็นการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนที่สุดถึงความเป็นหนึ่งเดียว และการต่อเนื่องของพันธกิจ ในความเป็นจริงแล้ว ‘missio ecclesiae’ (พันธกิจของพระศาสนจักร) มีต้นกำเนิดมาจาก ‘missio Dei’ (พันธกิจของพระเจ้า)

พระศาสนจักรทั้งครบ ถูกเรียกให้อุทิศตนเพื่อการพันธธรรมโดยการให้ความร่วมมืออย่างจริงจัง คริสตชนทุกคนโดยทางศีลล้างบาปและศีลกำลังก็เข้าอยู่ในกระแสของกิจกรรมเหนือธรรมชาติในแผนการนิรันดร์ เพื่อความรอดสากล นี่เป็นแผนการของพระเจ้า ซึ่งได้รับการทำให้สมบูรณ์ในแต่ละวันเพื่อประโยชน์ของชนทุกรุ่นที่มารวมกันเป็นครอบครัวมนุษย์ที่ยิ่งใหญ่

การมีส่วนร่วมของกลุ่มต่างๆในพระศาสนจักร และของคริสตชนแต่ละคนในการทำให้แผนการของพระเจ้าสมบูรณ์แบบ นี้แหละที่เราเรียกว่า “ความร่วมมือในงานพันธธรรม” และสามารถปฏิบัติได้ในรูปแบบต่างๆ เช่นด้วยการสวดภาวนา การดำเนินชีวิตที่เป็นแบบอย่างการเสียสละ การอุทิศงาน และความช่วยเหลือของตน ความร่วมมือ คือ ผลแรกของการสุมไฟการพันธธรรม ถือว่าเป็นจิตตารมณ์และพลังชีวิตที่ทำให้คริสตชนแต่ละคน องค์กร และกลุ่มต่างสำนึกในความรับผิดชอบสากล ด้วยการก่อให้เกิดความสำนึกในงานการพันธธรรม และมีความแน่วแน่ในการพันธธรรม การริเริ่มทุกอย่างในการปลุกเร้างานพันธธรรม ต้องมุ่งไปสู่จุดมุ่งหมาย คือการทำให้ประชากรของเจ้ามุ่งสู่พันธกิจสากลที่ “เจาะจง” คือเพื่อให้เกิดกระแสเรียกเพื่องานพันธธรรมอย่างแท้จริง ให้มีจำนวนมากขึ้น และให้การสนับสนุนการให้ความร่วมมือในงานการประกาศพระวรสารทุกรูปแบบ (13)

ความร่วมมือซึ่งถือว่าชาดมิได้สำหรับการประกาศพระวรสารแก่โลก เป็นหน้าที่และเป็นสิทธิของทุกคนที่ได้รับศีลล้างบาป (๑๔) สิ่งนี้ตั้งอยู่บนรากฐานของเอกลักษณ์ของพวกเขาเองในฐานะที่เป็นสมาชิกของพระกายทิพย์ ที่แสดงออกมาในรูปแบบต่างๆ ในทุกระดับของความรับผิดชอบ และงานที่เกี่ยวข้อง “ความร่วมมือในงานการพันธธรรมฝังรากและดำรงชีวิตอยู่ในความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระคริสตเจ้าเหนือกว่าสิ่งอื่นใดหมด... โดยความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตคริสตชนทุกคน สามารถเป็นส่วนหนึ่งที่มีประสิทธิผลของพันธกิจของพระศาสนจักรได้” (๑๕)

ความร่วมมือในงานพันธธรรมเรียกร้องให้มีการประสานงานที่เพียงพอ เพื่อให้เกิดมีจิตตารมณ์แห่งความสัมพันธ์ของพระศาสนจักร และให้เป็นระบบพระศาสนจักร ดังนี้ จึงจะบรรลุถึงเป้าหมายได้ เช่น การมีส่วนร่วมในความสัมพันธ์ทุกชนิดของพระเจ้า พระเจ้าเดียวสามพระบุคคล จำเป็นจะต้องมีสายสัมพันธ์ของการเป็นหนึ่งเดียวภายในและติดต่อสัมพันธ์กับพระศาสนจักรท้องถิ่น ระหว่างแต่ละพระศาสนจักรท้องถิ่นเหล่านี้กับพระศาสนจักรสากล และระหว่างสมาชิกทุกคนของประชากรพระเจ้า ความสัมพันธ์อันนี้ต้องได้รับการดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกัน และที่สำคัญคือในความสัมพันธ์ของกิจกรรมการพันธธรรมแต่ละอย่าง ไม่มีใครสมควรถูกกีดกันจากการปฏิบัติการแลกเปลี่ยนระหว่างกันในความรักเมตตาของพระศาสนจักร และของพลังการพันธธรรม คุณภาพที่จำเป็นของความร่วมมือของพระศาสนจักรแท้จริงแล้วคือ ความเป็นปึกแผ่นที่เป็นรูปธรรม ที่เกี่ยวข้อง กับทุกคน และไปถึงตัวบุคคลอย่างแท้จริงในบริบทชีวิตจริงของเขา

ในปัจจุบันนี้เช่นกัน เราสามารถกล่าวได้ว่า กลุ่มคริสตชนต่างๆที่อุทิศตนเพื่อการพันธธรรมสากล พวกเขากระทำด้วย “ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” (กจ. 4:32)

3. องค์การของความร่วมมือในงานแพร่ธรรม

จากความสัมพันธ์ฝ่ายจิตในพระศาสนจักรก่อให้เกิดความจำเป็นให้มีความสัมพันธ์ที่มองเห็นได้ และเป็นตัวตนเพื่อให้ความรับผิดชอบต่างๆ และหน้าที่อื่นๆจะได้เป็นหนึ่งเดียวและเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน (๑๖) จากประสบการณ์อันยาวนาน และอำนาจสูงสุดของพระศาสนจักรควรมีการกำหนดให้มีศูนย์กลางแห่งเดียวเพื่อ “อำนวยการและประสานงาน” ในความริเริ่มและกิจกรรมความร่วมมือของธรรมทูตทั่วโลกให้แก่สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน (๑๗)

สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน ซึ่งเป็นศูนย์กลางอำนวยการ และประสานงานการประกาศพระวรสาร ความร่วมมือในงานแพร่ธรรม สมณกระทรวงนี้ปฏิบัติตามพระบัญชาของสมเด็จพระสันตะปาปาและในกรอบสากล เพื่อสนับสนุนความเป็นหนึ่งเดียวระหว่างผู้ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบความร่วมมือในงานแพร่ธรรมในทุกระดับ และให้เกิดความมั่นใจว่ากิจกรรมของพวกเขาได้กระทำไปอย่างมีระบบเพื่อว่าทุกคน “จะได้ร่วมใจกันอุทิศกำลังเพื่อเสริมสร้างพระศาสนจักร” (๑๘) พระศาสนจักรท้องถิ่นในระดับชาติ คณะกรรมการฝ่ายงานธรรมทูตในสภาพระสังฆราช และในระดับสังฆมณฑลต่างก็มีบทบาทคล้ายคลึงกันภายในกรอบของตน

องค์กรพระศาสนจักรหลายองค์กรปฏิบัติงานภายใต้การประสานงานและการควบคุมของสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน โดยมีความร่วมมือในงานการแพร่ธรรมเป็นเป้าหมายพิเศษของพวกเขา ไม่ว่าจะจะเป็นทั้งครบหรือเป็นส่วนใดส่วนหนึ่ง องค์กรเหล่านี้ ก็คือการแสดงออกของการประทับอยู่ในหลายรูปแบบของพระจิตเจ้า ผู้ทรงทำให้พระศาสนจักรเข้มแข็งจากภายใน เพื่อจะสามารถปฏิบัติการประกาศพระวรสารให้แก่มนุษยชาติทั้งครบได้ ในส่วนสำคัญเหล่านี้ เราควรกล่าวถึงคณะนักบวช คณะแพร่ธรรม คณะฆราวาส ขบวนการคริสตชน กลุ่มอาสาสมัครต่างๆ และอื่นๆ บนรากฐานของธรรมนูญหรือสถานะของพวกเขา พวกเขาต่างทำงานอย่างมีประสิทธิภาพในเนื้ออันกว้างใหญ่และแตกต่างกันของความร่วมมือในงานการแพร่ธรรมโดยการใช้วิธีการและรูปแบบพิเศษ มีโครงสร้างและองค์กรที่เป็นเอกเทศ

บทบาทของการให้การสนับสนุนและความร่วมมือในส่วนของสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนในระดับสากล และในระดับท้องถิ่นโดยสภาพระสังฆราช และพระสังฆราชท้องถิ่นแต่ละองค์ จะก่อให้เกิดจิตตารมณ์ของความเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างมาก และกิจกรรมขององค์กรที่มีส่วนร่วมในความร่วมมือในงานแพร่ธรรม

เพื่อให้เกิดความรื้อร่นและความร่วมมือมากขึ้น สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนหวังพึ่งสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) ทั้งสี่องค์กรเป็นพิเศษ (๑๙)

แนวทางการปฏิบัติ

1. บทบาทของสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) ในความร่วมมือในงานแพร่ธรรม

๔. ความร่วมมือในงานแพร่ธรรม และสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) ทั้งสี่สมณองค์กร

ภายในกรอบของความร่วมมือในงานแพร่ธรรมนี้ สมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) มีบทบาท

สำคัญและเหมาะสมตามบทบาท สมณองค์กรเหล่านี้เกิดจากการริเริ่มที่เป็นพระพรพิเศษของฆราวาส และพระสงฆ์ ด้วยความตั้งใจที่จะสนับสนุนกิจกรรมการแพร่ธรรม โดยการปลูกเร้าและเกี่ยวข้องโดยตรงกับพระสงฆ์ นักบวช และฆราวาส ด้วยการสวดภาวนา ด้วยการเสียสละ ด้วยการส่งเสริมกระแสวิก ด้วยกิจกรรมแห่งความรักเมตตาที่เป็นรูปธรรม

ในขณะที่เราเน้นถึงต้นกำเนิดที่เป็นพระพรพิเศษของสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) เหล่านี้ เราจำเป็นต้องเน้นอีกเช่นกันว่า พระศาสนจักรได้ให้การประกันถึงความถูกต้อง ให้การยอมรับ และรับมาเป็นของตนเองด้วยการยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้องโดยตรงของสำนักนักบุญเปโตร (Petrine Office)

สมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) มีสี่สมณองค์กร คือ

- สมณองค์กรเผยแพรความเชื่อ (The Pontifical Society th Propagation of the Faith) เพื่อก่อให้เกิดความสนใจในการประกาศพระวรสารสากลในทุกส่วนของประชากรของพระเจ้า และสนับสนุนให้ความช่วยเหลือทั้งด้านวัตถุ และด้านฝ่ายจิตแก่พระศาสนจักรท้องถิ่นพร้อมทั้งการให้การแลกเปลี่ยนบุคลากรการแพร่ธรรมด้วย

- สมณองค์กรยุวธรรมทูต (The Pontifical Society of the Missionary Childhood) เพื่อช่วยครูให้ปลูกเร้าความสำนึกในการแพร่ธรรมท่ามกลางเด็กๆ เพื่อสนับสนุนให้เด็กแบ่งปันความเชื่อ และวัตถุสิ่งของแก่เด็กๆ ในเขตและพระศาสนจักรที่ยากจนกว่า และเพื่อส่งเสริมกระแสวิกตั้งแต่เยาว์วัย

- สมณองค์กรนักบุญเปโตรอัครสาวก (The Pontifical Society of Saint Peter Apostle) เพื่อช่วยเพิ่มความตระหนักให้กับบรรดาคริสตชนถึงความสำคัญของพระสงฆ์ท้องถิ่นในดินแดนมิสซัง และเชิญชวนพวกเขาให้ความร่วมมือด้วยการช่วยเหลือด้านฝ่ายจิต และด้านวัตถุในการอบรมผู้สมัครเป็นพระสงฆ์และนักบวช

- สมณองค์กรสหพันธธรรมทูตของพระสงฆ์และนักบวช (The Pontifical Missionary Union) เพื่อก่อให้เกิดความสำนึกในการแพร่ธรรมและการอบรมพระสงฆ์ สามเณร สมาชิกคณะนักบวชและผู้สมัครของพวกเขา พร้อมทั้งฆราวาสแพร่ธรรมที่เกี่ยวข้องกับงานแพร่ธรรมสากลเป็นเหมือนกับจิตวิญญาณขององค์กรอื่นๆ เนื่องจากสมาชิกของสมณองค์กรนี้มุ่งปลูกฝังจิตตารมณ์การแพร่ธรรมในกลุ่มคริสตชน พร้อมทั้งการปลูกฝังความร่วมมือที่กว้างไกลกว่าอีกด้วย

สมณองค์กรทั้งสี่นี้อยู่ในพระอุปถัมภ์ของสันตะสำนัก เพราะได้รับการพัฒนาขึ้นโดยการสนับสนุนของสันตะสำนัก ซึ่งรับสมณองค์กรเหล่านี้มาเป็นของตนเองด้วยการให้มีคุณลักษณะเป็นสากล “แม้ว่าจะเป็องค์กรของพระสันตะปาปา แต่ก็ยังเป็นของบรรดาพระสังฆราช และของประชากรทั้งปวงของพระเจ้าด้วย” (๒๐)

๕. คุณลักษณะอันดับแรกของสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS)

เพื่อก่อให้เกิดและเพิ่มความร่วมมือในงานแพร่ธรรมนี้ในพระศาสนจักร สมเด็จพระสันตะปาปา ทั้งโดยพระองค์ท่านเองและโดยผ่านทางสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน ทรงสนับสนุนการริเริ่มทุกชนิดที่เกิดจากแรงปลูกเร้าของพระจิตเจ้า และความใจกว้างของบรรดาคริสตชน กระนั้น ก็ยังทรงหวังพึ่งสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรมเหล่านี้เป็นพิเศษ “ซึ่งมีเป้าหมายตรงกันในการที่จะก่อให้เกิดจิตตารมณ์การแพร่ธรรมสากลในท่ามกลางประชากรของพระเจ้า” (๒๑) และได้รับการเอกลในการปลูกเร้าให้เกิดความร่วมมือด้วยการประสานความพยายามในการแพร่ธรรมทุกชนิดเข้าด้วยกัน พร้อมทั้งให้การประกันความเหมาะสมในการแจกจ่ายการให้ความช่วยเหลือ “เนื่องจากพวกเขาอยู่ในความอุปถัมภ์ของพระสันตะปาปา และคณะพระสังฆราช

● คำแนะนำของสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน ●

สมณองค์รแพรธรรมเหล่านี้ก็ยังอยู่ในขอบเขตของพระศาสนจักรแต่ละแห่งเป็นพิเศษอีกด้วย จึงสมควรที่จะอยู่ในอันดับแรก...” (๒๒)

ธรรมชาติ จุดหมาย และหน้าที่ของแต่ละสมณองค์รได้รับการยืนยันหรือกำหนดโดยสถานภาพพิเศษ ซึ่งได้รับการรับรองอย่างชัดเจนจากสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 1980 และใช้ทั่วพระศาสนจักร ในสถานการณ์ปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้จึงเป็นเครื่องมือที่ใช้ได้ เพื่อเพิ่มความร่วมมือในงานแพรธรรมในวงงานพิเศษของทั้งสี่สมณองค์ร

เพราะธรรมชาติ และคุณค่า สมณองค์รสนับสนุนงานแพรธรรม (PMS) จึงควรมีอยู่และดำเนินงานในทุกๆพระศาสนจักรท้องถิ่น ไม่ว่าจะตั้งขึ้นนานแล้ว หรือเพิ่งจะขึ้นใหม่ ด้วยวิธีการเหล่านี้ การอุทิศตนในความร่วมมือในงานการแพรธรรม จึงจะกลายเป็น “มโนธรรมของพระศาสนจักร”

๖. สมณองค์รสนับสนุนงานแพรธรรม (PMS) ขึ้นตรงกับสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน และสภาพระสังฆราช

การกำกับดูแลสมณองค์รสนับสนุนงานแพรธรรม (PMS) สมเด็จพระสันตะปาปาได้ทรงมอบให้แก่สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน ซึ่งได้รับพระบัญชา “ให้ควบคุมและประสานงานการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนและความร่วมมือในงานการแพรธรรมทั่วโลก ยกเว้น เขตที่อยู่ภายใต้การดูแลของสมณกระทรวงพระศาสนจักรตะวันออก” (๒๓) ดังนั้นสมณองค์รนี้ (PMS) จึงอยู่ภายใต้การดูแลของสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน ซึ่งจะต้องนำองค์รเหล่านี้ด้วยความเอาใจใส่เป็นพิเศษ เพื่อให้ได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและเผยแพร่ไปทั่วทุกสังฆมณฑล” (๒๔)

การขึ้นตรงต่อสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน ต่อสภาพระสังฆราช และต่อพระสังฆราชของแต่ละสังฆมณฑล จำเป็นจะต้องวางแผนในภาคปฏิบัติ และควรที่จะกระทำในจิตตารมณ์ของความร่วมมือกันในทุกระดับที่รับผิดชอบ ด้วยการแบ่งปันวิธีการเดียวกันเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม แม้สมณองค์รสนับสนุนงานแพรธรรม (PMS) นี้ ขึ้นอยู่กับสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน และกับบรรดาพระสังฆราช แต่สมณองค์รเหล่านี้มีสิทธิ์ในการเป็นเอกเทศในเรื่องบางอย่างที่ได้รับการยอมรับจากผู้มีอำนาจและที่ได้กำหนดไว้ในธรรมนูญ(Statutes)(ของสมณองค์รสนับสนุนงานแพรธรรม (PMS) การเป็นเอกเทศนี้แสดงออกอย่างแข็งขันในการแสวงหาวิธีการที่เหมาะสมในการให้ความร่วมมือ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของการแพรธรรม ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาและต้องการรูปแบบใหม่ๆ ของการเข้ามามีบทบาทในการแพรธรรม

๗. ผู้อำนวยการระดับชาติ ของสมณองค์รสนับสนุนงานแพรธรรม (PMS)

โดยทั่วไปแต่ละประเทศควรมีผู้อำนวยการระดับชาติเพียงผู้เดียว สำหรับสมณองค์รสนับสนุนงานแพรธรรม (PMS) ทั้งสี่สมณองค์ร เพื่อกอรับใช้ตามจุดประสงค์ของทั้งสี่สมณองค์ร ในบางกรณีผู้อำนวยการผู้เดียวอาจรับผิดชอบหลายๆประเทศก็ได้

การแต่งตั้งผู้อำนวยการระดับชาติเป็นหน้าที่ของสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน จะเป็นการดีหากหากได้รับการเสนอโดยสภาพระสังฆราชผ่านทางพระสมณทูตมาก่อน

ผู้อำนวยการระดับชาติจะอยู่ในวาระได้ห้าปี และสามารถได้รับการแต่งตั้งต่อได้อีกหนึ่งวาระเท่านั้น

๘. หน้าที่ของผู้อำนวยการระดับชาติของสมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS)

หน้าที่หลักของผู้อำนวยการระดับชาติ คือ การสนับสนุนและแนะนำสมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) ในประเทศ และประสานการทำงานของพวกเขาในแต่ละสังฆมณฑล

หน้าที่ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับสำนักงาน ผู้อำนวยการฯ จะต้องถือตามธรรมนูญ (Statutes) อย่างเคร่งครัด พร้อมกับกฎข้อบังคับต่างๆ ที่ทางสันตะสำนักตราขึ้น และแนวทางพิเศษจากสภาพระสังฆราช

ผู้อำนวยการระดับชาติทุกท่านต้องเข้าร่วมประชุมใหญ่อย่างจริงจังตามที่กำหนดไว้ในธรรมนูญ (Statutes) เพื่อจะได้พิจารณาปัญหาต่างๆ ร่วมกัน และเพื่อวางแผนในการแจกจ่ายเงินสนับสนุน โดยมุ่งไปยังความต้องการของพระศาสนจักรที่เป็นดินแดนมิสซังทุกแห่ง และคำนึงถึงความเสมอภาค และลำดับก่อนหลังของความจำเป็น ผู้อำนวยการจะต้องทำรายงานการเงิน และทำรายงานเกี่ยวกับงานต่างๆ ของทั้งสี่สมณองค์กรต่อเลขาธิการใหญ่ของแต่ละสมณองค์กรตามลำดับรายการต่างๆ ที่กำหนดไว้

ผู้อำนวยการระดับชาติจะนำเอาเงินที่สัตบุรุษบริจาคเพื่องานพันธธรรมไปใช้ในโครงการอื่นโดยพลการไม่ได้เป็นอันขาด เงินบริจาคที่ว่านี้ไม่ว่าจะได้รับในวันอาทิตย์พันธธรรมหรือในโอกาสพิเศษอื่นๆ ใดๆ ก็ตาม เรื่องนี้บังคับมโนธรรมและจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติอย่างเป็นธรรมในการแจกจ่ายเงินสนับสนุนให้ทั่วถึง อันเป็นหลักประกันที่ทางสมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) ต้องกระทำในนามของสมเด็จพระสันตะปาปา และคณะพระสังฆราช

๙. ผู้อำนวยการระดับสังฆมณฑลของสมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS)

โดยทั่วไป แต่ละสังฆมณฑล พระสังฆราชจะแต่งตั้งผู้หนึ่งให้ทำหน้าที่ผู้แทนพระสังฆราชสำหรับงานพันธธรรม และเป็นผู้อำนวยการระดับสังฆมณฑลของสมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) ท่านผู้นี้ควรจะเป็นสมาชิกของสภาสงฆ์หรือสภาอภิบาล ถ้าหากจำเป็นพระสังฆราชอาจเลือกสองคนให้ทำคนละหน้าที่ในนามของพระสังฆราชผู้เป็นผู้แทนพระสังฆราชเพื่องานพันธธรรมของสังฆมณฑล จะต้องให้ความช่วยเหลือในทุกด้านแก่ผู้อำนวยการสมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรมระดับสังฆมณฑล เพื่อว่าสมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) จะได้เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการปลุกเร้าการพันธธรรมและความร่วมมือในสังฆมณฑล (๒๖)

2. โครงสร้างของสภาพระสังฆราชในการให้ความร่วมมือในงานพันธธรรม

๑๐. คณะกรรมการสภาพระสังฆราชเพื่อการพันธธรรม (Episcopal Commission for Mission)

เนื่องจากบรรดาพระสังฆราชต่างมีความรับผิดชอบร่วมกันในการพันธธรรมจึงจำเป็นที่จะต้องมี “คณะกรรมการสภาพระสังฆราชเพื่อการพันธธรรม” ภายในสภาพระสังฆราชของแต่ละประเทศ (๒๖) หน้าที่ของคณะกรรมการนี้คือสนับสนุนให้มีการประกาศพระวรสารแก่ปวงชน การปลุกเร้าและการให้ความร่วมมือในงานพันธธรรมในทุกรูปแบบ ในขณะเดียวกันก็รักษาความสัมพันธ์กับสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน และกับสภาพระสังฆราชไว้ ความเข้มแข็ง และความเป็นหนึ่งเดียวกันในการประสานงานของคณะกรรมการจะช่วยให้การให้ความร่วมมือในงานพันธธรรมของแต่ละประเทศเป็นไปได้อย่างดี

๑๑. หน้าที่ของคณะกรรมการพระสังฆราชเพื่อการแพร่ธรรม

หน้าที่หลักของคณะกรรมการพระสังฆราชเพื่อการแพร่ธรรม มีดังนี้

๑๑.๑ เสนอและสนับสนุนการริเริ่มที่เหมาะสมเพื่อการอบรมด้านงานแพร่ธรรมแก่พระสงฆ์ เพื่อช่วยเหลือองค์กรการแพร่ธรรม และเพื่อพัฒนาความตระหนักถึงการแพร่ธรรมในแต่ละพระศาสนจักรท้องถิ่น เพื่อสัตบุรุษแต่ละบุคคลจะได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการแพร่ธรรมสู่นานาชาติ (ad gentes) และเพื่อให้เกิดความร่วมมือกัน

๑๑.๒ เพื่อสนับสนุนสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) ในทุกสังฆมณฑล ให้ความมั่นใจในลักษณะเฉพาะ และอำนาจหน้าที่ที่มีประสิทธิภาพตามธรรมนูญ (Statutes) ของแต่ละสมณองค์กร

๑๑.๓ เพื่อให้เงินบริจาคทั้งหมดที่ได้รับเข้าอยู่ในกองทุนกลาง เพื่อการแพร่ธรรม ที่บริหารโดยสำนักเลขาธิการของสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) เพื่อให้เกิดความยุติธรรม และได้สัดส่วนของการให้ความช่วยเหลือแก่พระศาสนจักรที่ยังเยาว์ และกิจกรรมทุกอย่าง ที่เกี่ยวกับพันธกิจของการแพร่ธรรมสากลสู่นานาชาติ (๒๙)

๑๑.๔ เพื่อเสนอจำนวนเงินที่แต่ละสังฆมณฑลได้ให้ตามสัดส่วนรายได้ แก่กิจกรรมการแพร่ธรรมในแต่ละปีแก่พระสังฆราชที่ได้ส่งไปที่สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน การบริจาค่นี้ถือเป็นเรื่องจำเป็นเนื่องจากความต้องการในการพัฒนากิจกรรมแพร่ธรรมนับวันจะยิ่งทวีขึ้น และการบริจาคของบรรดาคริสตชนเหล่านั้นยังไม่ใช่การเพียงพอ (๓๐)

๑๑.๕ เพื่อให้การริเริ่มด้านความร่วมมือในงานแพร่ธรรมได้รับการส่งเสริมและเกิดการประสานสัมพันธ์กัน เพื่อไม่ให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้รับความเสียหายเพราะการทำงานของอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อรักษาลักษณะสากลและลักษณะเอกของสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) ไว้

๑๑.๖ เพื่อก่อให้เกิดและการจัดระเบียบการให้ความร่วมมือของแต่ละสถาบันนักบวช และองค์กรงานแพร่ธรรมที่มีเป้าหมายการแพร่ธรรมโดยเฉพาะหรือเป็นบางส่วน อาจจะรวมไปถึงการอบรมและการปลูกฝังการแพร่ธรรมให้แก่บรรดาสัตบุรุษด้วย พร้อมทั้งความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) สถาบัน และองค์กรเหล่านี้ควรที่จะให้ความร่วมมือ เพื่อผลประโยชน์ของการทำงานของพวกเขากายในขอบเขตของระเบียบที่เหมาะสม และให้ความเคารพต่อความต้องการของพันธกิจการแพร่ธรรมสู่นานาชาติ (ad gentes) เราไม่ควรให้การยอมรับเฉพาะแต่การเกี่ยวข้องที่ได้รับการอนุมัติแล้วและประสบการณ์ที่ถูกต้องของพวกเขาด้านการแพร่ธรรมเท่านั้น (๓๑) แต่ควรให้พวกเขามีโอกาสหากระแสเรียกร้องการแพร่ธรรม ตามจิตตารมณ์พิเศษของพวกเขามาตามความเหมาะสมอีกด้วย ซึ่งก็ถือว่าเป็นแบบฉบับที่ถูกต้องของการทำงานแพร่ธรรมของพระศาสนจักรทั้งครบ (๓๒)

๑๒. คณะที่ปรึกษาการแพร่ธรรมระดับชาติ

เพื่อที่จะบรรลุถึงความเป็นหนึ่งเดียวที่ยิ่งใหญ่กว่า ในการทำงานในการปลูกฝัง การให้ความร่วมมือ และเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการแข่งขันและการซ้ำซ้อน สภาพระสังฆราชควรที่จะมีการตั้ง “คณะที่ปรึกษาการแพร่ธรรมระดับชาติ” ขึ้น เพื่อจะได้วางแผนควบคุมและปรับปรุงกิจกรรมหลักๆ ของการให้ความร่วมมือในการแพร่ธรรมในระดับชาติ

พร้อมกับประธานของคณะกรรมการพระสังฆราชเพื่อการแพร่ธรรม ซึ่งเป็นประธานในงานนี้ด้วย คณะ

ที่ปรึกษาดังกล่าวควรประกอบด้วยสมาชิกคือ ผู้อำนวยการระดับชาติของสมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) เลขาธิการระดับชาติของสมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม และผู้แทนของพวกเขา พระสงฆ์สังฆมณฑลที่ได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการพระสังฆราช ผู้แทนจากสถาบันการพันธธรรม และจากคณะนักบวช และชมรมผู้พันธธรรมที่ทำงานในดินแดนมิสซัง ผู้แทนจากคณะที่ปรึกษาคณะนักบวชชายหญิงระดับชาติ ผู้แทนจากคณะที่ปรึกษาฆราวาสพันธธรรมที่ได้รับการรับรองจากผู้มีหน้าที่รับผิดชอบ จำนวนและสัดส่วนของสมาชิกของคณะที่ปรึกษาการพันธธรรมระดับชาตินี้ จะถูกกำหนดโดยสภาพระสังฆราช หรือ โดยคณะกรรมการพระสังฆราชเพื่อการพันธธรรม (๓๓)

สมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) จะเสนอประเด็นที่จะเป็นประโยชน์สำหรับประเทศให้คณะที่ปรึกษานี้พิจารณา ในสาระที่พวกเขาคิดว่ามีความสำคัญสมที่จะได้รับการพิจารณาและจัดการ ในบริบทของความเป็นหนึ่งเดียวกันโดยทุกคนที่มีความเกี่ยวข้องกับการให้ความร่วมมือในงานพันธธรรม จากนั้น เป็นหน้าที่ของคณะที่ปรึกษานี้จะเสนอสาระเดียวกันนี้ให้แก่สภาพระสังฆราช เพื่อจะได้มีการตัดสินใจที่เหมาะสมในที่ที่มีคณะที่ปรึกษาระดับแขวงนั้น โครงสร้างและหน้าที่ก็จะคล้ายๆ กันกับโครงสร้างและหน้าที่ของคณะที่ปรึกษาการพันธธรรมระดับชาติ

นอกเหนือไปจากสภาการพันธธรรมที่ได้รับการจัดตั้งโดยสภาพระสังฆราชแล้ว สมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) ควรที่จะมีคณะที่ปรึกษาระดับชาติของตนเพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติของตนด้วย

3. การประสานงานของสมณองค์กรในการให้ความร่วมมือในงานพันธธรรม

๑๓. สิ่งชี้บอกสำหรับการประสานงานขององค์กรระดับชาติ

เพื่อเป็นหลักประกันในการประสานงานที่ดีระหว่างกิจกรรมของสันตะสำนักกับของสภาพระสังฆราช ในขอบเขตของการให้ความร่วมมือในงานพันธธรรม คณะกรรมการพระสังฆราชเพื่อการพันธธรรมจะต้องคำนึงถึงสิ่งชี้บอกต่อไปนี้

๑๓.๑ ประการแรก ให้คำนึงถึงคำเชื้อเชิญของสมเด็จพระสันตะปาปา ที่มีต่อบรรดาพระสังฆราชและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการพันธธรรมสู่นานาชาติ ให้ร่วมมืออย่างจริงจังและอย่างซื่อสัตย์กับสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน ความร่วมมือนี้มีรากฐานทางกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจที่สมเด็จพระสันตะปาปาทรงมอบให้แก่สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน (๓๔) และความเป็นหนึ่งเดียวกันในการพันธธรรม นี้มีความจำเป็นอันเนื่องมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอธิษฐานภาวนาในระหว่างอาหารค่ำมื้อสุดท้ายว่า “เพื่อให้ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงอยู่ในข้าพเจ้า และข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ เพื่อให้เขาทั้งหลายอยู่ในพระองค์ และในข้าพเจ้า โลกจะเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามา” (ยน. 17:21) ในภาคปฏิบัติสมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) ปรึกษากับสภาพระสังฆราชและพระสังฆราชที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการให้ความร่วมมือในงานพันธธรรมประจำท้องถิ่น ในขณะเดียวกันขอให้สภาพระสังฆราชปรึกษากับสมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) ด้วย

๑๓.๒ โครงการของสมณองค์กรสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) จะต้องรวมเข้าอยู่ในแผนงานอภิบาลของประเทศด้วย การรวมเข้าด้วยกันนี้ จะมีความแน่นอนก็ด้วยการเสนอร่วมกันระหว่างคณะกรรมการพระ

● คำแนะนำของสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน ●

สังฆราชกับสำนักงานองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรมของสันตะสำนัก (PMS) ระดับชาติ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการให้ความร่วมมือในงานแพร่ธรรมอย่างแท้จริง ให้รวมเข้าในบริบทของการอภิบาล ไม่ใช่โครงสร้างที่แยกออกจากกัน (๓๕)

สิ่งที่ได้กล่าวถึงการสนับสนุนงานแพร่ธรรมสำหรับประเทศ ใช้ได้สำหรับแต่ละสังฆมณฑลด้วย ผู้อำนวยการระดับสังฆมณฑลของสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) ซึ่งจะเป็นสมาชิกของสภาอภิบาลของสังฆมณฑลด้วย

๑๓.๓ บทบาทของสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) ในฐานะที่เป็นเครื่องมืออย่างเป็นทางการของพระศาสนจักรสากล จำเป็นจะต้องได้รับการรับรู้และรับประกันตามระเบียบข้อบังคับของประเทศ และของสังฆมณฑล ในการเป็นเครื่องมือของความร่วมมือนี้ อยู่ในความรับผิดชอบของสมเด็จพระสันตะปาปา ซึ่งทรงปฏิบัติโดยผ่านทางสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน ทางสภาพระสังฆราช และของพระสังฆราชแต่ละองค์ ซึ่งเป็นหนึ่งเดียวกันและได้รับการปฏิบัติให้สอดคล้องกันตามฐานันดร (๓๖)

๑๓.๔ การช่วยเหลือด้านการเงินที่ได้รับในวันอาทิตย์แพร่ธรรมจากการบริจาคในโอกาสอื่นๆ หรือรายได้ในนามของการแพร่ธรรมทุกบาททุกสตางค์ที่สัตบุรุษบริจาคแก่สมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) จำเป็นที่แต่ละสังฆมณฑลจะต้องส่งไปยังสำนักเลขาธิการ โดยผ่านทางสำนักงานระดับชาติ เช่นเดียวกันแต่ละสังฆมณฑลควรที่จะบริจาคให้แก่สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนตามสัดส่วนของเงินรายได้ของตน ให้สอดคล้องกับดัชนีที่สภาพระสังฆราชได้วางไว้หลักที่จะต้องคำนึงถึงเสมอคือ “การบริจาคที่สัตบุรุษบริจาคเพื่อจุดประสงค์ใดก็สมควรใช้เพื่อจุดประสงค์นั้นๆ” (๓๗)

๑๓.๕ ผู้อำนวยการระดับชาติของสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) ควรแสวงหาการสนับสนุนจากคณะกรรมการพระสังฆราชเพื่อปฏิบัติการให้ความร่วมมือในงานแพร่ธรรม ที่จะต้องรวมเข้าด้วยกันไม่ใช่เพื่อแข่งขันกัน

๑๓.๖ จะเป็นประโยชน์มาก หากประธานของคณะกรรมการพระสังฆราช จะได้รับเชิญให้เข้าร่วมประชุมประจำปีในระดับชาติของสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) จะทำให้ท่านสามารถติดตามการทำงานได้อย่างใกล้ชิดตั้งแต่ขั้นวางแผนไปจนถึงการประเมินผล

๑๓.๗ ผู้อำนวยการระดับชาติ ควรจะได้รับการปฏิบัติงาน และความคิดริเริ่มใหม่ๆ ของงานแพร่ธรรมของคณะกรรมการพระสังฆราช เพื่อจะช่วยให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ของท่านในจิตตารมณ์ของความ เป็นหนึ่งเดียวกันได้ตรงตามคำแนะนำ และสิ่งที่บรรดาพระสังฆราชได้เลือกสรรแล้ว และของพระศาสนจักรท้องถิ่นด้วย ผู้อำนวยการระดับชาติควรที่จะร่วมมือกับคณะกรรมการพระสังฆราชอย่างมีประสิทธิภาพ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

๑๔. แนวทางการเชื่อมโยงผู้อำนวยการระดับชาติของสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) ในความร่วมมือกับคณะกรรมการพระสังฆราช เพื่อการแพร่ธรรม

ความจำเป็นในการร่วมมือกันระหว่างผู้อำนวยการระดับชาติกับคณะกรรมการพระสังฆราชจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด ไม่เฉพาะแต่โดยท่าทีของความสัมพันธ์เท่านั้น แต่โดยทางวิธีการที่เป็นโครงสร้างขององค์กรระดับชาติด้วย

ในเรื่องนี้ สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนสนับสนุนให้มีความเข้าใจอันดีระหว่างผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบกับผู้ที่มีปฏิบัติการให้ความร่วมมือในงานการแพร่ธรรม โดยเปิดโอกาสให้คณะกรรมการ

พระสังฆราชและผู้อำนวยการระดับชาติแนวทางการปฏิบัติเอง แต่ควรคำนึงเสมอว่า

๑๔.๑ โครงสร้างที่ชัดเจน ในการกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างคณะกรรมการพระสังฆราชเพื่อการพันธธรรมกับสำนักงานระดับชาติของสมณองค์การสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) นั้น ไม่สามารถกำหนดไว้ “ล่วงหน้า” ในลักษณะเดียวกันสำหรับทุกประเทศ แต่ต้องช่วยกันวางด้วยการเสวนาร่วมกัน

๑๔.๒ สิ่งที่เป็นรูปธรรมอย่างหนึ่ง คือให้แต่งตั้งผู้อำนวยการระดับชาติของสมณองค์การสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) เป็นเลขานุการของคณะกรรมการพระสังฆราชเพื่อการพันธธรรม

๑๔.๓ แนวทางอื่นๆ นั้นเลือกได้ตามความเหมาะสม โดยมีเงื่อนไขว่า ให้ยึดจุดประสงค์แห่งจิตตารมณ์ของความเป็นหนึ่งเดียวกันในการทำงาน และไม่ควรก่อให้เกิดความสับสนขึ้นในหน้าที่ความรับผิดชอบอื่นๆ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างสมณกระทรวงประกาศพระวรสารสู่ปวงชน กับสภาพระสังฆราชเพื่อความร่วมมือในงานพันธธรรม

๑๕. ข้อเสนอแนะในการทำให้ความสัมพันธ์ดีขึ้น

เพื่อส่งเสริมความร่วมมือในงานพันธธรรม ความสัมพันธ์ระหว่างสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนกับสภาพระสังฆราชจำเป็นต้องกระชับแน่น สร้างสร้าง และมีการพัฒนา การริเริ่มใดๆ ในความสัมพันธ์ของทั้งสองจะได้รับการชมเชยและสนับสนุน ทั้งนี้ เพราะว่า ในตัวมันเองก็เป็นแรงจูงใจเพื่อกิจกรรมการพันธธรรมอยู่แล้ว

ดังนั้น เราขอเสนอต่อทุกสภาพระสังฆราชและพระสังฆราชแต่ละองค์ ว่าในโอกาส ad limina นั้น พวกท่านสามารถพบกับผู้ที่รับผิดชอบงานนี้ในนามของสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน พวกเขาพร้อมที่จะพบปะเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และการวางแผนงานการพบปะเหล่านี้จะให้อภิสิทธิ์แก่ความร่วมมือในงานพันธธรรมทุกรูปแบบ แก่ความเป็นหนึ่งเดียวกัน และการแลกเปลี่ยนความรักในท่ามกลางพระศาสนจักรต่างๆ ด้วย

ยิ่งกว่านั้น ขอเรียนเชิญบรรดาท่านประธานสภาพระสังฆราชทั้งหลาย ไม่เฉพาะแต่ให้เยี่ยมสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนเท่านั้น แต่ยังขอเรียนเชิญให้เข้าร่วมประชุมที่ว่าด้วยความร่วมมือในงานพันธธรรม ซึ่งสมณกระทรวงได้จัดขึ้นเป็นประจำหรือในโอกาสพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นที่กรุงโรมหรือที่ศูนย์กลางแห่งใดแห่งหนึ่งเช่นเดียวกันผู้แทนของสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนควรที่จะเข้าร่วมประชุมที่ว่าด้วยความร่วมมือในงานพันธธรรม ไม่ว่าในระดับชาติหรือระดับทวีปที่สภาพระสังฆราชจัดขึ้น การเข้าร่วมประชุมของกันและกันแบบนี้ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และความคิดริเริ่มต่างๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่องานของพระศาสนจักร ในการประกาศพระวรสารสากล ในขณะเดียวกันก็กระชับสายสัมพันธ์ และความร่วมมือกันระหว่างสันตะสำนักกับพระศาสนจักรท้องถิ่น และในระหว่างกลุ่มต่างๆ ในพระศาสนจักรอีกด้วย และจะเกิดความร่วมมือกันมากขึ้นในงานพันธธรรม

5. รูปแบบพิเศษและใหม่ของการให้ความร่วมมือในงานแพร่ธรรม

๑๖. การส่งบุคลากรสู่ดินแดนมิสซัง

ในสถาบันการแพร่ธรรม กระแสเรียกพิเศษ “สำหรับชีวิต” (ad vitam) นั้นถือเป็นเรื่องที่มีความหมายและถูกต้อง แต่รูปแบบพิเศษของการให้ความร่วมมือในงานการแพร่ธรรมในท่ามกลางพระศาสนจักรต่างๆ ซึ่งมีพระสงฆ์สังฆมณฑลจำนวนหนึ่งเข้าร่วมนั้น เรียกกันว่า “Fidei donum” (พระพรของความเชื่อ) และนักบวชทั้งชายและหญิงบางคน พร้อมทั้งฆราวาสด้วยที่ถูกส่งไปในกรอบของการแพร่ธรรมเพื่อร่วมงานในการแพร่ธรรม แม้ว่าจะเป็นการชั่วคราวก็ตาม ถือว่าเป็นเรื่องที่ดีและควรได้รับการส่งเสริม (๓๘)

เพื่อดำเนินงานตามรูปแบบนี้ของความเป็นหนึ่งเดียวในพระศาสนจักรและการให้ความร่วมมือในงานการแพร่ธรรม นอกจากต้องปฏิบัติตามกฎหมายของพระศาสนจักรแล้ว (๓๙) ยังแนะนำให้มีการปรึกษาหารือกันระหว่างสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนและกับสภาพระสังฆราชด้วย

๑๗. หลักเกณฑ์ในการรับประกันความถูกต้องของการส่งบุคลากร

เพื่อความถูกต้องในการส่งบุคลากรไปยังดินแดนมิสซัง นอกจากจะต้องถือตามเงื่อนไขที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วควรจะต้องถือตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้ด้วย

๑๗.๑ พระสงฆ์ Fidei donum (พระพรของความเชื่อ) ซึ่งเป็นเครื่องหมายพิเศษสุดของสายสัมพันธ์ระหว่างพระศาสนจักรต่างๆ สมควรจะได้รับเลือกเฟ้นจากบรรดาผู้สมัคร และจะต้องได้รับการเตรียมสำหรับการงานพิเศษที่รอพวกเขาอยู่ (๔๐) ยิ่งกว่านั้น เมื่อพวกเขากลับมาบ้านเป็นการถาวรก็สมควรจะได้รับการต้อนรับกลับคืนสู่วงการสงฆ์ และสู่งานอภิบาลภายในสังฆมณฑลได้อย่างสมเกียรติ สังฆมณฑลควรที่จะฉวยโอกาสจากประสบการณ์ของพวกเขาเพื่อส่งเสริมให้เกิดการอบรมด้านการแพร่ธรรมขึ้นในสังฆมณฑล

๑๗.๒ สมาชิกของคณะนักบวช ไม่ว่าจะเป็นนักบวชหรือนักบวชที่บำเพ็ญพรต ที่ทำงานเกี่ยวกับการแพร่ธรรมตามพระพรพิเศษของพวกเขา โดยการถวายตนแด่พระเจ้าพวกเขาก็เป็นประจักษ์พยานด้วยวิธีการพิเศษ แก่คุณค่าของพระวรสาร ซึ่งพระศาสนจักรเป็นผู้อุ้มชูอยู่ วิถีชีวิตแบบนี้ เป็นการทำตามแบบฉบับของพระคริสตเจ้า เป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเป็นการรับใช้มนุษยชาติด้วย (๔๑)

๑๗.๓ ฆราวาสชายและหญิง ในศีลล้างบาป พวกเขาได้รับความผิตชอบในการแพร่ธรรม ควรหาวิธีแพร่ธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีแต่พวกเขาเท่านั้นที่จะทำให้คนอื่นมารู้จักพระคริสตเจ้าได้ ตามรูปแบบของฆราวาส ซึ่งทำให้พวกเขาแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยการเกี่ยวข้องในทางโลก และชักนำพวกเขาให้มุ่งไปสู่แนวทางที่เป็นหลักการของคริสตชน

๑๘. “การจับคู่” เพื่อความร่วมมือในงานแพร่ธรรม

รูปแบบโดยตรงของการให้ความร่วมมือระหว่างพระศาสนจักรต่างๆ ซึ่งเรียกกันว่า “การจับคู่” มีความถูกต้องในตัวเอง กระนั้นก็ดีควรระวังที่จะไม่จำกัดขอบข่ายงานของตนไปที่เป้าหมายใดเป้าหมายหนึ่งโดยเฉพาะ หรือแยกตัวเองออกจากความคิดริเริ่มโดยทั่วไปของการให้ความร่วมมือในงานแพร่ธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานของสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) เพื่อรักษาไว้ซึ่งความเสมอภาคในการแจกจ่ายความ

ช่วยเหลือ ในการกระทำตามรูปแบบพิเศษของการให้ความร่วมมือซึ่งไม่ควรละเลย ยิ่งกว่านั้นควรให้ความสนใจกับบริบทของพระศาสนจักร โดยคำนึงถึงรูปแบบของชีวิต และการเสวนาระหว่างผู้มีอำนาจในทั้งสองสังฆมณฑล สำนักงานระดับชาติของสมณองค์การสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) ควรจะได้รับความรู้เกี่ยวกับความคิดริเริ่มของการจับคู่นี้ของสังฆมณฑลและของวัดต่างๆ

๑๙. สถานการณ์ใหม่ๆ เรียกร้องให้มีการเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างพิเศษ

สังคมโลกและปรากฏการณ์ใหม่ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับสถานการณ์ของการเคลื่อนย้ายของมนุษย์อย่างกว้างขวาง เรียกร้องให้มีการตอบสนองที่ทันกับเหตุการณ์ ซึ่งกลายเป็นรูปแบบใหม่ของการให้ความร่วมมือในงานพันธธรรม สิ่งเหล่านี้ต้องได้รับการศึกษาและวางแผนอย่างระมัดระวัง โดยเฉพาะในระดับท้องถิ่น สิ่งต่างๆ ต้องมีการระบุ และตัวชีวิตต่อไปนี้ที่ได้รับความเห็นชอบจากอำนาจสูงสุดแล้ว ควรได้รับการปฏิบัติตามอย่างระมัดระวัง

๑๙.๑ การท่องเที่ยวทั่วโลก ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่กว้างขวางพร้อมกับความเป็นจริงของการอพยพที่กำลังเพิ่มขึ้น เรียกร้องให้คริสตชนอุทิศตนในการเป็นประจักษ์พยานความเชื่อ และความรักตามหลักพระวรสาร พร้อมแสดงท่าทีของการให้ความเคารพต่อการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม

๑๙.๒ ถ้าจะไปเยี่ยมดินแดนมิสซัง รวมถึงผู้ที่จะไปทำงานด้วยโดยเฉพาะกลุ่มเยาวชน ให้เรียนรู้ด้วยประสบการณ์โดยตรงของความเป่าจริงของการพันธธรรม พวกเขาควรได้รับการปลูกฝังความรู้สึกนึกคิดตามแบบพระวรสาร ได้รับการเตรียมและมีความพร้อมในระดับฝ่ายจิตและด้านการอภิบาล และให้สัมพันธ์อย่างชัดเจนกับคำสั่งให้พันธธรรมจากพระสังฆราชของตน เรื่องการอบรมการพันธธรรมนั้น คุณค่าของประสบการณ์โดยตรงสำหรับพระสงฆ์ แม้กระทั่งสำหรับพระสังฆราชเองก็ไม่ควรที่ถูกมองข้ามไป

๑๙.๓ เพราะเหตุผลทางการศึกษาหรือการงาน ทำให้คริสตชนจากพระศาสนจักรที่กำลังพัฒนามายังพระศาสนจักรที่พัฒนาแล้ว คริสตชนทั้งจากพระศาสนจักรที่กำลังพัฒนาและที่พัฒนาแล้วก็ตาม ที่ไปอาศัยอยู่ในถิ่นที่คริสตชนถือว่าเป็นชนกลุ่มน้อย หรือแทบจะไม่ใช่ที่รู้จักเลย หรือแม้กระทั่งถูกคุกคามด้วย ในกรณีเช่นนี้ บรรดาสภาพระสังฆราชควรให้ความสนใจเป็นพิเศษ เพื่อไม่ให้คริสตชนเหล่านี้ถูกปล่อยปละละเลยให้อยู่ตามลำพังโดยที่ไม่ได้รับความช่วยเหลือทางด้านศาสนา (๔๔) เมื่อเหตุการณ์แบบนี้เกี่ยวข้องกับคริสตชนจำนวนค่อนข้างมาก จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง หากพระศาสนจักรที่เป็นต้นสังกัดจะยื่นมือเข้าไปช่วยด้วยการติดต่อกับผู้ที่รับคริสตชนของตนไว้

๑๙.๔ ในประเทศที่มีธรรมเนียมนิยมคริสตชนแต่ดั้งเดิม บ่อยครั้งจะเห็นว่ามิกลุ่มที่ไม่ใช่คริสตชนเกิดขึ้นซึ่งไม่ค่อยโดดเด่นหรือมีจำนวนไม่มากนัก นอกจากการให้การต้อนรับพวกเขาแล้ว พวกเขาควรได้รับการประกาศพระวรสารเบื้องต้นด้วย ณ ตรงนี้ความรับผิดชอบในการพันธธรรมในรูปแบบต่างๆตกอยู่กับพระสังฆราชพระสงฆ์ เจ้าอาวาส พร้อมทั้งผู้ร่วมงานของท่าน รวมถึงกลุ่มคริสตชนทั้งครบด้วย คณะกรรมการพระสังฆราชเพื่อการพันธธรรมในการติดต่อกับสมณองค์การสนับสนุนงานพันธธรรม (PMS) ควรคิดว่าเป็นหน้าที่ของตนในการที่จะให้ความสนใจกับผู้อพยพเหล่านี้ ด้วยการขอความร่วมมือจากบรรดาผู้พันธธรรมที่เพิ่งกลับสู่มาตุภูมิ รวมทั้งบุคคลอื่นๆซึ่งมาจากประเทศเดียวกันด้วย นอกเหนือไปจากผู้อพยพที่มีใช่คริสตชนในพระศาสนจักรที่ได้รับการพัฒนาแล้ว ยังมีเยาวชนที่ยังไม่ได้รับศีลล้างบาปอีกจำนวนไม่น้อย พวกนี้ก็ต้องรวมอยู่ในงานการประกาศ

● คำแนะนำของสมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน ●

พระวรสารเบื้องต้นด้วย สถานการณ์เหล่านี้จะสับสนแต่เป็นท้าทายใหม่สำหรับพระศาสนจักรหลายแห่ง ในขณะเดียวกันก็เป็นการปรับเปลี่ยนเขตแดนของทั้งการแพร่ธรรมสู่นานาชาติ และการให้ความร่วมมือในงานแพร่ธรรมด้วย

๒๐. การให้ความร่วมมือในงานการแพร่ธรรม ถือเป็นการแลกเปลี่ยนของขั้วระหว่างพระศาสนจักรต่างๆ

ทุกคนควรสำนึกว่า “การให้ความร่วมมือในงานแพร่ธรรมนั้น มิได้หมายความว่าเพียงแต่การให้เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการรับด้วย พระศาสนจักรแต่ละแห่งทั้งเก่าและใหม่ ได้รับการเชื่อเชิญทั้งให้และรับในบริบทของ พันธกิจสากลและไม่มีใครควรที่จะหันหน้าหนีจากความต้องการของผู้อื่น” (๔๕) เราจะต้องเน้นถึงความจำเป็น ในการที่จะ “เปิดตัวแก่การเป็นสากลของพระศาสนจักรและหลีกเลี่ยงลัทธิการนิยมท้องถิ่น การกีดกัน หรือ ความรู้สึกลัวตนเป็นที่พึงแก่ตน” (๔๖) ยิ่งกว่านั้นพระศาสนจักรแต่ละแห่งต้องได้รับการส่งเสริมให้รักษา “ความหมายที่มีประสิทธิภาพของสากลภาพของความเชื่อด้วยการให้และรับของขั้วฝ่ายจิตประสบการณ์ในการทำงาน อภิบาลในการประกาศพระวรสารและการประกาศพระวรสารเบื้องต้นพร้อมทั้งบุคลากรและทรัพยากรในการแพร่ธรรม” (๔๗)

สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนขอสนับสนุนการแลกเปลี่ยนระหว่างพระศาสนจักร ผลที่เป็นรูปธรรมของความเป็นหนึ่งเดียวสากล ซึ่งพระคริสตเจ้าทรงสัญญาแก่พระศาสนจักรโดยทางการ ดำรงอยู่ และการประทับอยู่อย่างชัดเจนของพระองค์

กระนั้นก็ดี สมณกระทรวงฯ เห็นสมควรที่จะชี้ให้เห็นถึงปรากฏการณ์ใหม่ การขาดแคลนกระแสเรียก ในพระศาสนจักรดั้งเดิมบางแห่ง ทำให้ต้องแสวงหาบุคลากร โดยเฉพาะพระสงฆ์ และนักบวชหญิงจากดินแดน มิสซัง เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับความช่วยเหลืออื่น โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการเงิน สิ่งที่มาคือ แม้จะมีความ ตั้งใจอย่างดีที่สุด พระศาสนจักรที่กำลังพัฒนายังขาดกำลังทางการแพร่ธรรมที่มีมากพอสมควร พลังที่ขาดเสีย มิได้สำหรับชีวิตคริสตชนของพวกเขา และความเจริญก้าวหน้าในการประกาศพระวรสารให้แก่ประชากร ซึ่ง ส่วนใหญ่ยังมิได้รับศีลล้างบาป เมื่อพิจารณาถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระศาสนจักร จำเป็นที่ต้องเพิ่มขึ้น และไม่ไปขัดขวางการแพร่ธรรมสู่นานาชาติ (ad gentes) และการเติบโตของพระศาสนจักรใหม่ วิธีการแบบนี้ จำเป็นที่จะต้องมีการมีขีดจำกัดและจัดรูปแบบใหม่

สรุป

๒๑. การแพร่ธรรมสู่นานาชาติต้องดำเนินไปอย่างไม่ชะงักงัน

“นับตั้งแต่สมัยของอัครสาวกมาแล้วการแพร่ธรรมของพระศาสนจักรสำหรับมนุษยชาติดำเนินไปอย่างไม่มีการชะงักงัน ในอนาคตก็เช่นกัน พระศาสนจักรจำเป็นต้องแพร่ธรรม จริงๆแล้วการแพร่ธรรมถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของพระศาสนจักรเอง” (๔๘) ได้รับกำลังใจจากข้อความที่มีคุณค่าหาที่เปรียบมิได้นี้ของสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่ 2 สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารแก่ปวงชนขอแสดงความขอบคุณอย่างจริงใจและมีความมั่นใจอย่างยิ่งต่อทุกคนที่ได้รับกระแสเรียกจากพระเจ้า และพระบัญชาจากพระศาสนจักรได้อุทิศตนด้วยใจกว้างในการแพร่ธรรมสู่นานาชาติ ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นเรื่องที่ถูกต้องเท่านั้น แต่ยังเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่สุดด้วย ดังนี้ จึงขอสนับสนุนทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการให้ความร่วมมือในงานแพร่ธรรมในทุกๆรูปแบบให้มีความตระหนักในจิตตารมณ์ของความเชื่อ ความใจกว้าง และการเสียสละทุกอย่างที่ตามมา

กฎและแนวทางที่มีอยู่ในคำแนะนำนี้ จำกัดมุมมองในทางปฏิบัติเพียงบางอย่างเท่านั้น ที่มุ่งเสริมสร้างให้เกิดความร่วมมือที่ดีขึ้นในท่ามกลางกลุ่มต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการให้ความร่วมมือในงานแพร่ธรรมโดยเฉพาะระหว่างสภาพระสังฆราชกับสมณองค์กรสนับสนุนงานแพร่ธรรม (PMS) มีเหตุการณ์สำคัญในทางบวกในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แต่ก็ยังคงต้องเตือนเราให้ระมัดระวัง และพร้อมที่จะรับมือกับความท้าทายจากสถานการณ์ของโลกปัจจุบัน ด้วยการส่งเสริมให้มีการแสวงหาแนวทางและการริเริ่มใหม่ๆ

สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชนรู้สึกว่าคุณได้มีส่วนในการฟื้นฟู และเริ่มความร่วมมือในงานแพร่ธรรมอีกครั้ง ซึ่งถือว่าเป็นวิธีการที่จะหาอะไรมาทดแทนไม่ได้ ในการให้การสนับสนุนงานแพร่ธรรมแก่นานาชาติ สมณกระทรวงขอขอบทุกคนในพระศาสนจักรที่กำลังทำงานเพื่อประกาศพระคริสตเจ้าไปจนถึงสุดปลายแผ่นดิน (กจ 1:8) ไว้ในการปกป้องฉันทารดาของพระแม่มารีย์ดาราแห่งการประกาศพระวรสาร

คำแนะนำนี้ พระคาร์ดินัลสมณมนตรี ได้นำเสนอต่อสมเด็จพระสันตะปาปาในครั้งที่ท่านเข้าเฝ้า เมื่อวันที่ 10 กันยายนปีนี้ และพระองค์ท่านทรงให้การรับรองและมีพระบัญชาให้จัดพิมพ์แจกจ่าย

กรุงโรม ณ สมณกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน
วันฉลองนักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู องค์อุปถัมภ์ของการแพร่ธรรม
1 ตุลาคม 1998

พระคาร์ดินัล โจเซฟ ทอมโก,
สมณมนตรีกระทรวงการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน

พระอัครสังฆราช มาร์แชลโล ซาโก้ OMI
เลขาธิการ

